
Nad purpurou
ocelové sny se rodí
a svíčky v koutě,
cos zapálila k ránu,
příjemně voní
a plápolají
jen tak tiše,
aby naše těla nevzbudila,
když jen tak lehce
k sobě se tulí
tempomat našich srdcí
dávno zaprášený.

Den v Paříži

Do tmy se noří
hvězdy na nebi,
podzimem barvená
Seina šeptá mořím,
světla v ulicích
slabě blikají,
když básník, opilý vínem,
ruce nad hlavu zvedá,
zvony v kostele
prosebně zní,
noční krev, noční pláč
někdo smyl, někdo umlčel
jen proto, aby... dech parfémů
ve vlasech šedi se ztratil.

(napsáno 17. 12. 2017)

Oceán nevyslovitelných přání

Zanechat jen tak stopy v písku,
pro jednu z tisíců se zasmát,
zůstat věrný jejímu stisku
po jediném večeru u krbu roztát

stát se podporou, pevným kamenem
pro jiná, krásnější stvoření
mluvit o štěstí se žhavým plamenem
nečekat, než zas zkamení

říkat si stejná, přesto jiná slova
dívat se na hladiny, tak klidné, tak tiché
mít křídla, pod která se schová

polonahá s bílým vínem

Hádej, kdo jsem

Jsem štěstí, co provází tě životem
Jsem tenký jak papír, ale silný jak kmen stromu
Jsem nejistota, co tě ovládá
Když spěješ do dospělosti a nevíš, jakou cestou jít

Jsem kometa, co září ti za okny, když spíš
Jsem tvá múza, co kreslí verše do knih, když miluješ
Jsem tichý pramen naděje, co podpírá tvé kroky

Jsem ptačí zpěv, jenž uchovává tvé vzpomínky navždy živé
Jsem cosi, o čem sníš, a přesto to můžeš mít
Jsem archanděl Gabriel, co vyslyší prosby umírajících i jejich pozůstalých
Jsem tvá krása, co hladí tvé vlasy a paprsky tisíce sluncí
Rodím se každý den, umírám každou nocí

Jsem malá kapka rosy v představách
Když čteš tuto báseň

...

Už víš, kdo jsem?